

עפ"א 29830/02/17 - דוד רוזין נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 29830-02-17 רוזין נ' עיריית תל-אביב-יפו

לפני: כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב

מערער דוד רוזין

נגד

עיריית תל-אביב-יפו

משיבה

ע"י ב"כ עו"ד אתי לוי

פסק - דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בת"א (כב' השופט י. חסדיאל) לפיה הורשע בגין חניה בתחום תחנת אוטובוס ברח' קרליבך בת"א ונגזר עליו קנס בסך 125 ₪.

הרקע

נגד המערער הוגשו שני כתבי אישום בגין עבירה זהה שנטען כי נעברה על ידו באותו מקום בהפרש של שבועיים. בגין כתב אישום אחד זוכה המערער מאחר ועדת התביעה הסתמכה על סרטון שלא הומצא למערער לעיון.

בעבירה נשוא כתב האישום לגבי האירוע מיום 20.10.2015 השני הורשע המערער.

המערער הודה כי עצר את רכבו ל 2-3 דקות בתחום תחנת אוטובוס על מנת שעורכת דין תחתים את אמו שישבה עמו ברכב על מסמכים.

בית המשפט קמא קבע כי די באותה "גלישה" של לפחות חצי מטר מרכבו של המערער לתחום תחנת האוטובוס על מנת להרשיעו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, מאחר וחוק החניה לנכים אוסר על נכה באופן גורף לחנות בתחום תחנת אוטובוס.

להלן בתמצית נימוקי הערעור

1. הודאת המערער עליה ביסס בית המשפט קמא את הרשעתו מבוססת על דבריו בחקירתו הנגדית, ועל התייחסותו לתמונה שנפסלה, ואשר עליה לא ניתן להסתמך.
2. אם נפסלה התמונה הרי שנשמט גם היסוד להודאתו של המשיב אשר נגבתה בתחנת המשטרה שלא כדין.
3. יש שוני מהותי בין הגדרת חניה לבין עצירה, המערער טוען כי עצר את רכבו ולא החנה אותו. האיסור

בגינו הועמד המערער לדין הוא על חניה בתחום תחנת האוטובוס. לא נאסר על נכה לעצור למספר דקות במקום דן.

דין והכרעה

לעניין האיסור בחוק החניה לנכים לחנות בתחום תחנת אוטובוס - בית משפט קמא קבע ובצדק כי מדובר באיסור מוחלט וגורף, ללא מתן שיקול דעת לנכה. דהיינו, גם "גלישה" חלקית של הרכב לתחום תחנת האוטובוס מהווה עבירה.

לטענת המערער הוראות חוק חניית נכים דן קובעות איסור על חניית רכב ולא על עצירתו במקום למספר דקות וזאת על מנת להקל על ציבור הנכים.

אני דוחה טענה זו, מכל וכל מאחר ופרשנות זו סותרת את הוראות סעיף 72 לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 בו נאמר כי במקום האסור לעצירה, העמדה וחניה, **"לא יעצור אדם רכב, לא יעמידנו,**

לא יחנהו ולא ישאירו עומד, כולו או חלק ממנו".

כאמור גם עצירת הרכב הינה עבירה על החוק במקרה דנן וגם כניסת חלק מגוף הרכב לאזור האסור בחניה מהווה עבירה.

עוד טען המערער כי הרשעתו התבססה שלא כדין על חקירתו הנגדית ועל האמור בהודאתו במשטרה שבמהלכם הוצגה למערער תמונת הרכב שצורפה לדו"ח החניה, תמונה שנפסלה על ידי בית משפט קמא.

הרשעתו של המערער התבססה כמפורט בהכרעת דינו של בית משפט קמא על דבריו בחקירתו הנגדית בבית המשפט בהם הודה כי עצר את הרכב בתחום תחנת האוטובוס וכי הרכב "גלש" כחצי מטר לתחום תחנת האוטובוס. (עמ' 8 לפרוטוקול שורות 21-23).

בית משפט קמא הרשיע את המערער על פי הודאתו בבית המשפט והעובדה כי הסרט שביקשה המשיבה להגיש בתיק קודם נפסל כראיה באותו תיק מאחר ולא הוצג למערער בעוד מועד, אין בה כדי להשליך על דבריו בעדותו בבית המשפט בתיק נשוא הדיון. אין כל פגם בכך שלמערער הוצגה במהלך חקירתו התמונה שצורפה לדו"ח החניה לגביה אין מחלוקת שהמערער קיבל, המערער אף הודה בכך בדיון בפני. (עמ' 2 לפרוטוקול ש' 12)

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי שגה בית משפט קמא בהכרעת דינו.

לעניין גזר הדין, בית משפט קמא התחשב בנסיבותיו האישיות הכלכליות והרפואיות הקשות של המערער והפחית מחצית מקנס המקור. כך שסבורתני שלא נפלה שגגה גם בגזר הדין.

לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הערעור הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

ניתן היום, ד' אייר תשע"ז, 30 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.